จากรอยเท้าถึงรอยใจคน

ระพี สาคริก

รอยเท้าซึ่งเกิดจากทางเดิน อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เท่าที่ปรากฏอยู่บนพื้นดินนั้น แท้จริงแล้วก็คือสัญญาณซึ่งบ่งบอกถึง **"ความรัก"** อันเป็นธรรมชาติอยู่ใน**จิตวิญญาณมนุษย์** ที่มอบให้ไว้กับ**พื้นดิน**เป็นสัจธรรม เพื่อความมั่นคงยั่งยืนในการดำรงชีวิตอยู่ต่อไปของมนุษย์เอง

เช่นเดียวกับ**รอยจูบ** ซึ่งเกิดจากความรู้สึกทางใจที่ฝังลึกลงในหัวใจระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง หากเกิดจาก **วิญญาณที่ให้ความรักพื้นดินร่วมกัน** ย่อมบ่งบอกถึงสายสัมพันธ์อันเกิดจาก **การใช้คุณธรรมเป็นพื้นฐานการดำเนินชีวิต** ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

เราควรถือได้ว่า สายสัมพันธ์ดังกล่าว เกิดจากความรักอันใสสะอาด จึงมีผลช่วยให้เกิดสันติสุขในการอยู่ร่วมกัน บนพื้นฐานธรรมชาติที่อยู่ในรากฐานของแต่ละคน ช่วยให้รู้สึกอย่างลึกซึ้งว่า เราอยู่บนผืนแผ่นดินเดียวกัน

เมื่อใดพบความจริงว่า วิญญาณความรักพื้นดิน อันถือเป็นธรรมชาติที่ควรมีอยู่ในรากฐานจิตใจมนุษย์กำลังจะหมดสิ้นไป เมื่อนั้นจากสัญชาตญาณอันเป็นธรรมชาติของส่วนที่ยังเหลืออยู่ ย่อมบอกได้ว่า มวลมนุษย์กำลังจะถึงจุดดับสูญไปในที่สุด

นับตั้งแต่ฉันมีโอกาสพบรอยจากสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาเพื่อใช้สนองความสะดวกสบายในการเดินทางไปไหนมาไหน ปรากฏอยู่บนพื้นดิน มันก็เริ่มสะท้อนให้ฉันเห็นความจริงได้ว่า วิญญาณมนุษย์อันควรหยั่งรากฐานความรักลงสู่พื้นดินร่วมกันอย่างลึกซึ้งดังเช่นแต่ก่อน คงจะเริ่มสูญสิ้นไปทีละน้อย

เช่นเดียวกัน แม้มนุษย์จะสัมผัสกันและกันด้วยรอยจูบจากความรัก หากทั้งคู่หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสูญเสียวิญญาณซึ่งควรจะฝังรากลงสู่พื้นดินอย่างลึกซึ้ง การแสดงออกก็คงจะเกิดจากอารมณ์เพียงชั่วครู่โดยที่ขาดความจริงใจ แล้วในที่สุดก็ผ่านพ้นไปอย่างไร้ความหมายไม่ว่าจะคบกันไปนานแค่ไหน

แม้ผลจากการจัดการศึกษาซึ่งช่วงหลังๆ สะท้อนให้รู้สึกชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ยิ่งเรียนสูงรากฐานจิตใจก็ยิ่งห่างจากความรักซึ่งควรจะหยั่งรากฐานลงสู่พื้นดิน หากแปรสภาพไปเป็นความรู้สึกรังเกียจพื้นดินรวมถึงชีวิตและสิ่งซึ่งอยู่ด้านล่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ทั้งนี้และทั้งนั้น เนื่องจากวิญญาณความเป็นคน ซึ่งควรเริ่มต้นจากความรักธรรมชาติที่มีอยู่ในจิตใจตนเอง และมีเหตุผลสานถึงความรักธรรมชาติของชีวิตอื่นสิ่งอื่น ถูกกระแสอิทธิพลจากรูปวัตถุนานารูปแบบ ซึ่งอยู่ภายในระบบการจัดการทำลายลึกซึ้งยิ่งขึ้น

จากผลดังกล่าว ทำให้มนุษย์แต่ละคนจำต้องสูญสิ้นวิญญาณอันควรทำหน้าที่คุ้มครองปกป้อง ให้ความปลอดภัยและความอบอุ่นแก่เพื่อนมนุษย์ เริ่มจากผู้ซึ่งมีรากฐานความรักธรรมชาติในจิตใจชนรุ่นหลังที่

ใกล้ชิดตนมากที่สุด อีกทั้งสานต่อไปสู่มุมกว้างมากขึ้น หากส่งผลทำลายสรรพชีวิตและสิ่งทั้งหลายซึ่งทำหน้าที่ช่วยเสริมสร้างรากฐานให้กับตน

มนุษย์จึงต้องตกอยู่ในสภาพ ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่อาจหยุดยั้งได้ จนมาถึงจุดหนึ่ง กระแสซึ่งเริ่มต้นสร้างไว้ ย่อมหวนกลับมาทำลายตนเอง ดังเช่นที่คนแต่ก่อนเคยกล่าวไว้ให้คิดว่า **ขว้างงูไม่พ้นคอตัวเอง**

อนึ่ง เมื่อสัจธรรมของวิถีการเปลี่ยนแปลงมีทิศทางหมุนวนเป็นวัฏจักร มาถึงช่วงนี้การที่มนุษย์มีความโลภอยากได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ธรรมชาติจึงกำหนดวิถีการเปลี่ยนแปลงให้สิ่งที่มนุษย์สร้างไว้เองหวนกลับมาทำลายตัวเองอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงพ้น

จนกระทั่งมาถึงช่วงนี้ บุคคลผู้ใฝ่ค้นหาความจริงย่อมพบได้เองว่า มนุษย์โลกกำลังใกล้จะถึงจุดดับสูญยิ่งขึ้นทุกขณะ

อนึ่ง สภาพอันเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ย่อมสะท้อนกลับมาสอนให้พบความจริงได้จากวิถีชีวิตคนและสังคมเขตร้อนของโลก ซึ่งครั้งหนึ่งในอดีตเคยอุดมสมบูรณ์ด้วยสรรพชีวิตและสิ่งทั้งหลาย อันเป็นความต้องการของมนุษย์โลกกำลังสูญสิ้นไป

หลังจากนั้นจึงขยายขอบข่ายหวนกลับมาสู่เขตอบอุ่นของโลกอันเป็นต้นเหตุสำคัญ โดยที่มีการแย่งชิงกันเอง จนกระทั่งในที่สุด ย่อมไม่มีชีวิตใดหลงเหลือให้บังเกิดประโยชน์แก่ใคร หรือกลุ่มไหนอีกต่อไปได้

คงเหลืออยู่แต่สัจธรรม ซึ่งมีเพียง ความว่างเปล่า อันเป็นที่ประจักษ์ชัด ซึ่งในที่สุด คงไม่มีผลสนองตอบให้เป็นบทเรียนแก่ใครอีกต่อไป

มนุษย์โลกคือ ชีวิตที่วิวัฒนาการตัวเองมาถึงจุดสุดๆ แล้ว จากทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อมนุษย์โลกทำลายล้างกันเองได้ลงคอ แล้วจะมีอะไรเหลืออยู่ในโลกนี้อีกต่อไป

ขอจงเป็นสุขๆ เถิดทุกชีวิตอันเป็นที่รักของฉัน

อนุสรณ์สัจธรรมในโอกาสวันสงกรานต์

13 เมษายน 2545